

İdil Pişgin
THUI
BAŞKA RENKTE BÜYÜMEK

Resimleyen: Mert Tugen

2. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

İdil Pişgin
THUI
BAŞKA RENKTE BÜYÜMEK

Resimleyen: Mert Tugen

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş Kuseyri
Son Okuma: Egem Atik
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

1. Basım: 2014

2. Basım: 1000 adet, Ocak 2016

ISBN 978-975-07-2435-0

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2014

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 31730

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Kapak Baskı: Azra Matbaası; Sertifika No: 27857

Adres: Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok Kat: 3

No: 3/2 Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul

İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaacılık; Sertifika No: 12584

Adres: Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

No:16 Topkapı, İstanbul

CAN
ÇOCUK

Bu kitabın sahibi:

İdil Pişgin

1989 senesinin sıcak bir yaz gününde, ikizimle birlikte dünyaya geldim. Kapı önünde annemin elinden tutarak bekledim hep o geciken okul servisini. O yıllarda evin içinde devrilen vazo sayısından daha çoktu içimde beslediğim futbol sevgisi. Teneffüslerde attım önüme bir kozalak, durmadan vurup koşuşturdum ardından. Çalan her zil sesinde biraz daha hızlı koşmayı öğrendim. Boy attıkça koltuğumun altına ders kitaplarımı yerleştirdim. Edebiyata olan ilgimi cebimde taşıdığım küçük not defterinin satır aralarında biriktirdim. İlk şiirimi lisede, ilk köşe yazımı üniversitede yazdım. İlk çocuk kitabımsa sizinle birlikte büyüyecek.

Bu kitap hayal gücünü kullanmaya heves duyan ve
asla pes etmeyen çocuklar için yazılmıştır.

Her meyvenin çekirdeği içinde saklıdır.

“Ben senden daha hızlı koşuyorum Thui.”

Yetişemedim. Bir türlü yakalayamadım. Koşmaktan vazgeçip yavaşladım. Durduğumda soluk soluğa kaldım. Arkasından elimi kaldırarak bağırdım:

“Ben oynamıyorum!”

Ne söylediğimi duymadı. Aynı hızla koşmaya devam etti. Gözümle takip edemeyeceğim kadar uzaklaştı.

Elimi savurarak:

“Gözümden düştün seni küçük kaplumbağa!” dedim.

Söylediğim cümlede bir yanlışlık hissettim. Hızlı koşan hayvanın kaplumbağa olduğundan emin değildim. Bunu eve gidince büyükbabama sormalıyım.

Kendi kendime bir karar aldım. Bir daha onu yakalamak için koşmayacaktım. Evet onu değil, baş-

kalarını yakalamak için koşacaktım. Ne kadar da hızlı koşuyordu öyle... Oynadığımız alt tarafı bir oyundu.

Ayağımdaki terliği kaybediyordum az daha. Babamın terliği de işe yaramadı. Büyükbabam, "Ayakların küçük olduğu için hızlı koşamıyorsun," dediği için babamın terliklerini ayağıma geçirerek herkesten daha hızlı koşabileceğimi sandım.

Canım daha fazla oyun oynamak istemedi. Saatlerce sokakta oyun oynadığım için yorgun düştüm. Sokak köşesinden evime doğru baktım. Arkadaşlarıma eve gideceğimi söyleyerek el salladım. Hiçbiri dönüp bakmadı. Yarın yine bu sokakta birlikte oyun oynayacağımızı bildikleri için bakmadıklarını düşündüm.

Güneş tepedeyken birbirimize sarılır, hava kararana dek güzelce oyun oynardık. Oyun oynarken genelde saçımız dağılır, ayağıımızdaki terliğin teki kaybolur, burnumuzdan ince bir sümük akardı. Birbirimizi tanıyamaz hale gelinceye kadar sokağın bir ucundan diğer ucuna koşardık. Birbirimize kızıp küstüğümüz zaman son verirdik oyuna. Ertesi günse doğan güneşle birlikte yine kardeşlik şarkıları söyledik kol kola.

Sağ ayağımın üzerinde sekerek evimin yolunu tuttum. Önünde küçük bir bahçesi olan, küçük, kırmızı çatılı bir evdi bizimkisi. Evin kapısına doğru ilerlerken büyükbabamın beni pencereden izlediğini gördüm. Babamın terliklerini özenle yerine koyup

büyükbabamın yanına koştum. Eve dönerken aklımda tuttuğum soruyu büyükbabama sormanın tam zamanıydı:

“Kaplumbağalar hızlı koşar, öyle değil mi büyükbaba?”

“Etrafta tavşan var mıydı? Baktın mı iyice?”

Aklıma arkadaşlarımla oynadığım sokağı getirdim. İyice düşündükten sonra kafamı iki yana salladım:

“Tavşan yoktu.”

“O halde evet, kaplumbağa hızlı koşar.”

Hızlı koşan arkadaşımın arkasından, “Kaplumbağa!” diye bağırdığımı söyledim büyükbabama. Doğru bir şey söylemiş olduğumu öğrenince içim rahatladı. Bazen kızgınlıkla insan ne dediğinin farkına varamıyordu.

“Koşamıyorum büyükbaba. Daha hızlı koşamıyorum.”

“Kapıdan içeri gayet güzel koştun Thui.”

“Arkadaşımı yakalayamadığım için benimle dalga geçiyorlar,” diyerek annemin kollarına attım kendimi.

Yumuşak bir tonda söze başladı annem:

“Thui, herkesin yapabilecekleri farklıdır. Arkadaşlarının yaptıklarını yapamıyor olabilirsin. Bu senin hiçbir şey yapamayacağın anlamına gelmez.”

Dikkatle annemin gözlerinin içine baktım. Annemin söyleyeceği her söz benim için değerliydi.

“Unutma, mutlaka senin de yapabileceğin bir şey vardır. Yalnızca şimdilik neler yapabileceğinin farkında değilsin. Günün birinde kendi içindeki cevheri keşfedeceksin.”

Anneme, büyükbabama ve babama sokakta birlikte oyun oynadığım bir arkadaşımın top sektirmede

ne kadar başarılı olduğunu söyledim. Benim de sektirebileceğimi söylediler.

“Ama o daha çok sektiriyor,” dedim. “Benim sayamayacağım kadar.”

Büyükbabam başparmağını göğsüne vurarak:

“Elliye kadar saymasını biliyorsun Thui. Ben öğretmiştim sana, ben!” dedi.

“Evet büyükbaba. Bana elliye kadar saymasını öğretmiştin. Senin öğrettiklerinin devamını getirmeye çalıştım ve kendi çabamla ancak elli dokuza kadar saymayı başarabildim.”

Büyükbabam elini çenesine koyup düşünceli bir şekilde:

“Elli dokuzdan daha fazla sektirdi demek,” dedi. “Benim de elli dokuzdan sonrası hakkında hiçbir fikrim yok Thui.”

Büyükbabamdan şimdiye dek o kadar çok şey öğrendim ki bu konu hakkında yetersiz kaldığını kabul etmek oldukça güç geldi. Demek ki büyüklerin bile bilemeyeceği şeyler vardı. Bazı zamanlarda insanın eli kolu bağlı kalırdı.

Ayağındaki terliği havaya atıp eliyle yakaladıktan sonra, “Hadi ama üzülme çocuk! Vurun topa gitsin.” dedi büyükbabam.

“Ben de topa vuruyorum. Ama başkaları daha güçlü vuruyor. Top yükseklerle çıkıyor. Kırmızı top adeta bulutlara çarpıp geri dönüyor.”

“Bulutlara top atıp durmayın. Bulutlar kaçarsa güneşte kalırsınız. Heh heh heh!” diye ağzını kocaman açarak güldü büyükbabam.

Büyükbabamın keyifle gülüşü beni kızdırdı. Aneme ve babama baktım. Bir çare bulabileceklerini düşündüm. Oysaki biri dikkatlice kitap okuyor, diğeryse bozuk kumandanın parçalarını çıkardıktan sonra nasıl yerleştirmesi gerektiğini düşünüyordu. Beni dinlemiyorlardı bile. Bazı zamanlar kimsenin beni anlamadığını düşünürdüm. Ve böyle zamanlarda doğruca odama giderdim. Odaya gitme vaktiydi benim için.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

İdil Pişgin

THUI

BAŞKA RENKTE BÜYÜMEK

En güzel oyunlar sokakta oynanır

Thui, mahalledeki arkadaşları ile oynamayı çok seviyor. Eve geldiğinde ailesine anlatacak bir sürü macerası oluyor. Onun en iyi dinleyicisi ve arkadaşı ise şakacı büyükbabası.